

Tants kui elu ja elu kui tants

Robert Northi lühiballetid „Blues“, „Tütarlaps ja surm“ ning „Elu kui unistus“ Estonia Teatris

Esietendus 18. märtsil

Kaasaja ühe tuntuima koreograafi Robert Northi töid ihaldab oma lavale iga teater. Kuigi Robert North ise ettevalmistusperioodiks Eestisse ei saanud, andis tema taotlused adekvaatselt edasi assistent Julian Moss, kellelgi „Estonia“ balletitrupil tundus tulemuse järgi otsustades olevat suurepärase kontakt.

Kolm lühiballetti selle õhtu kavas on igaüks omaette tervik, oma temaatikaga, oma hinguse ja oma meeoleoluga. Isegi adreassaad, kellele iga lühiballett on sobivaim, tundub olevat erinev. Ka teatri balletitrupi suhe teostesse paistis erinev, mis lähtus küll rohkem muusika kui koreograafia tajumisest.

„Blues“

Seitsmest loost koosnev lühiballett, kus iga blues omas väikese *story*, oli esitajate koosseisust sõltuvalt ka tasemeti erinev. Ameerika blues ei tundunud olevat meie tantsijatele päris omane, osaliselt oli laval vaid ettenähtud liigutuste ja figuuride ära tegemist. Ka oma lavalisest ülesandest ei olnud kõik esitajad lõpuni aru saanud. Või ei vaevunud nad seda realiseerima, sest esitus oli võrdlemisi väsinud (käisin vaatamas küll järjekorranumbri „kaks“ etendust). Meeldivate eranditena paistsid silma Vladimir Klepinin, Tatjana Kilgas ja eriti nooruke Hedi Pundonen, kelle tantsus oli tõelist elurõõmu ja sära.

„Tütarlaps ja surm“

Hoopis teine maailm ja hoopis teine meeolu. Selle lühiballeti kujundus on Robert Northilt endalt ja tantsu kooskõla valgusrežiiga oli märgatavalt huvitavam (efektsed külvalgused), ka koreograafiliselt oli sügavama filosoofilise põhjaga lugu põnevam kui eelmise osa.

Mõtte kandjaks oli siin eelkõige Tatjana Voronina, kelle traagilise alatooniga lüürilises Tütarlapses oli õrnust, nõtkust ja graatsiat ning kelle emotsionaalne esitus kutsus esile sügava kaasatundmise. Andrus Kambre (Surm) tundus rolli lahenduselt mulle veidi lahku minevat sisuseletuses antud kujust („Ma tulen kui sõber“), oli järsem ja julmem.

Tunnustust tuleb avaldada Estonia Teatri keelpillikvartetile (Mati Uffert, Maie Kalas, Maris Uffert ja Peeter Paemurru) elamusliku musitseerimise eest.

„Elu kui unistus“

Ameerika rockmuusikale loodud humoristlike sugemetega lugu ühest päevast ühe perekonna elus. Taustaks muusika, mis peaks selle lühiballeti tegema igaühe vastuvõetavaks ka noorele publikule — kõlavad ju harva balletis samad lood, mis diskoõhtutel.

Leidlik kunstnikutöö Andrew Storerilt andis nappide taustpiltide ja detailidega kätte tegevuskohad.

Selles lühiballetis olid toredate kõik solistid: Tatjana Kilgas (Ema), Juri Mihhejev (Isa), Tiina Kripsaar (Tütar), Katrin Laur (Ode) ja Andrus Kambre (Boyfriend). Üle hulga aja nägin jäägitut kaasaela-

„Tütarlaps ja surm“. Tatjana Voronina (Tütarlaps) ja Andrus Kambre (Surm).

HARRI ROSPU foto

mist „Estonia“ balletitrupilt, kellele rockmuusika paistis olevat hingelähedasem ja kes kõigest südamest tantsu vihtus.

Kokkuvõttes — koreograafiliselt põnevamad olid kaks viimast lühiballetti. Kui „Bluesis“ tundus, et eesmärgiks on olnud teatud kindlate liikumisfiguuride kasutamine nagu kooliprogrammis ette nähtud (lugu on ju loodudki ühe Londoni balleti-

kooli tarbeks), siis järgnevates teostes oli lähtepunktiks kummagi loo sisu, mõte ja kujund ning liigutused olid väga orgaanilised ja loomulikud.

Kummalisena paistis publiku väike huvi asja vastu — võimalus nii kuulsale mehele töid kodus vaadata peaks ju tooma saali küll rohkem balletisõpru.

PILLE PALM